

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg håber alligevel, at hr. Mejdahl med det citat, jeg kom med fra LO's pressemeddelelse, er klar over, at der ikke er nogen grund til at tage bemærkningerne fra svarene til indtægt for at afvise det.

Men jeg spurgte faktisk også under mit første indlæg: Hvad er egentlig begrundelsen for, at man ikke ville være med til at lovgive? Det har man ikke givet nogen reel begrundelse for. Og det synes jeg hr. Mejdahl skulle bruge sin tid på at give Folketinget og os andre indsigt i. Hvad er begrundelsen for, at man ikke vil lovgive, når man vil det samme på lang sigt?

Holger K. Nielsen (SF):

Debatten om beslutningsforslag nr. B 6 falder jo lidt i forlængelse af debatten i går om lovforslag nr. L 136, og det er naturligt i og med, at der er tale om samme problemstillinger. Men jeg vil godt understrege til en begyndelse, at man kan godt stemme for vores beslutningsforslag og samtidig stemme for nr. L 136, som vi havde til anden behandling i går.

Man kan sige, at den måde, vi udfylder L 136, nemlig rammelovgivningen vedrørende EF-direktivet om bygge- og anlægskontrakter, på, er betydelig mere logisk end den udfyldning, regeringen spiller ud med, og som er en del af bilagsmaterialet til nr. L 136, fordi man netop tager meget mere præcis fat på det, som er problemerne i disse områder, problemer, som har at gøre med, at vi står over for en EF-udvikling, et indre marked, hvor grænseoverskridende aktiviteter bliver en langt større del af vores hverdag, end vi hidtil har været vant til.

Her kan det ikke hjælpe, at vi i Danmark bliver ved med at sidde med hænderne i skødet og ikke vil forholde os til de problemer, dette medfører. Derfor er det vigtigt, at vi tager fat med et egentligt lovgivningsinitiativ.

Det skal også understreges, at vi godt kan gennemføre en lovgivning, som vi foreslår, i forhold til EF-retten. Der faldt en dom her i foråret i en sag mellem et portugisisk entreprenørselskab og de franske jernbaner. Sagen gjaldt, om det var tilladt at afvise portugisiske arbejdere ved bygningen af nogle franske jernbaner. Dommen havde to kernepunkter. Det ene var, at det ikke er tilladt at afvise udenlandske arbejdere. Men punkt 2 var: Det er tilladt natio-

nalt at stille krav om, at disse arbejdere skal overholde nationale overenskomster.

Det er netop det, som er kernen her. Vi ønsker at følge dette op ved at sige, at når man ikke har villet køre det direkte ind i direktivet, som vi ønskede det sammen med Socialdemokratiet i Markedsudvalget, og som regeringen selv arbejdede for i sin tid, når det altså ikke lykkedes og man siger fra EF's side, at så har man mulighed for at gøre det nationalt, så siger vi: Jamen så gør det dog!

Dér ser vi så, at regeringen spiller alt for svagt ud med denne uforpligtende henstilling til kommunerne, som tilfældet er. Og det er fortsat en gåde for os, hvorfor regeringen lige som ikke vil tage virkelig fat om problemet og ændre licitationsloven, som vi foreslår.

Jeg har en enkelt kommentar til Kristeligt Folkeparti. Kristeligt Folkeparti har tidligere udtrykt en positiv holdning til vores forslag. I en artikel i Det Ny Notat fra den 1. september 1989 siger Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Lysholm Christensen, at man, efter at man havde tænkt sig om i sommeren 1989, var begyndt at se, at der faktisk var noget fornuftigt i SF's forslag.

Alligevel var Kristeligt Folkeparti ikke helt så positive ved førstebehandlingen, og begrundelsen for det var, at man mente, at der var noget med, at man, hvis man gennemførte vort forslag, dermed ville anerkende eksklusivaftaler.

Jeg vil godt endnu en gang sige til Kristeligt Folkeparti, sige til Folketinget, at der ikke ved dette beslutningsforslag er tale om en legalisering af eksklusivaftaler. Det fremgår tindrende klart af et svar fra den 19. april i år til Boligudvalget, hvor vi spørger om dette. Og det fremgår tindrende klart, at der ikke er tale om en legalisering af eksklusivaftaler af den enkle grund, at der er tale om overenskomster i forhold til offentlige myndigheder og det ikke er tilladt med eksklusivaftaler i forhold til offentlige myndigheder.

Der er ikke tale om, at vi her regulerer hele arbejdsmarkedet. Der er kun tale om, at vi siger, at når en offentlig myndighed, der er omfattet af EF-direktivet, laver et udbudsmateriale, så skal man i det udbudsmateriale tilkendegive, at man kun vil behandle ansøgninger, der i sig selv tager hensyn til danske overenskomster. Det er det, der er tale om, og det betyder